

BELGISCHE SENAAT

 ZITTING 2000-2001

 21 AUGUSTUS 2001

Wetsontwerp houdende instemming met het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, gedaan te Straatsburg op 17 maart 1978

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	2
Wetsontwerp	10
Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken . .	11
Voorontwerp van wet	15
Advies van de Raad van State	16

SÉNAT DE BELGIQUE

 SESSION DE 2000-2001

 21 AOÛT 2001

Projet de loi portant assentiment au Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, fait à Strasbourg le 17 mars 1978

SOMMAIRE

	Pages
Exposé des motifs	2
Projet de loi	10
Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale	11
Avant-projet de loi	15
Avis du Conseil d'État	16

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. INLEIDING

1. De Regering heeft de eer U ter instemming voor te leggen het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, opgemaakt te Straatsburg op 17 maart 1978.

2. Dit Protocol wijzigt het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, ondertekend te Straatsburg op 20 april 1959 in het kader van de Raad van Europa. Op 19 oktober 2000 waren achtendertig Lid-Staten van de Raad van Europa door dit Verdrag gebonden, waaronder alle Lid-Staten van de Europese Unie, evenals Israël. Het Verdrag is ten aanzien van België in werking getreden op 11 november 1975, na goedkeuring van de wet van 19 juli 1975 houdende goedkeuring ervan (*Belgisch Staatsblad* van 23 oktober 1975) en de bekrachtiging ervan op 13 augustus 1975.

Het Aanvullend Protocol is op 17 maart 1978 te Straatsburg opengesteld voor ondertekening door de Lid-Staten van de Raad van Europa die Partij zijn bij het Verdrag van 1959. Ons land heeft het Protocol ondertekend op 11 juli 1978. Op 19 oktober 2000 waren reeds eenendertig Staten door het Protocol gebonden, onder meer alle Lid-Staten van de Europese Unie, met uitzondering van Luxemburg en België. Luxemburg heeft dit Protocol bekrachtigd op 2 oktober 2000, en het zal voor Luxemburg in werking treden op 31 december 2000, zodat België de laatste Lid-Staat van de Europese Unie is die dat nog niet heeft bekrachtigd.

Het Protocol bestaat uit 12 artikelen.

2. VOORWERP VAN HET PROTOCOL

3. Het Protocol is het resultaat van een diepgaande reflectie, opgezet door de personen die op nationaal vlak verantwoordelijk zijn voor de toepassing van het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, en gevoerd in het kader van de Raad van Europa.

4. Hoofdstuk I (artikelen 1 en 2) strekt ertoe het toepassingsgebied van het Verdrag van 1959 zodanig te wijzigen dat ook wederzijdse rechtshulp wordt geboden in geval van fiscale delicten.

De bepalingen van het Verdrag worden aangevuld door middel van de Hoofdstukken II (artikel 3) en III (artikel 4), die voorzien in wederzijdse rechtshulp betreffende de tenuitvoerlegging van de straffen en de analoge maatregelen en in de mededeling van inlichtingen uit het strafregister.

EXPOSÉ DES MOTIFS

1. INTRODUCTION

1. Le Gouvernement a l'honneur de soumettre à votre assentiment le Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, fait à Strasbourg le 17 mars 1978.

2. Ce Protocole porte amendement à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, signée à Strasbourg le 20 avril 1959, dans le cadre du Conseil de l'Europe. Au 19 octobre 2000, cette Convention liait trente-huit États Membres du Conseil de l'Europe, dont tous les États Membres de l'Union européenne, et Israël. Elle est entrée en vigueur pour la Belgique le 11 novembre 1975, après adoption de la loi d'assentiment du 19 juillet 1975 (*Moniteur belge* du 23 octobre 1975) et ratification le 13 août 1975.

Le Protocole additionnel a été ouvert à la signature des États, Membres du Conseil de l'Europe et Parties à la Convention de 1959, le 17 mars 1978, à Strasbourg. La Belgique l'a signé le 11 juillet 1978. Au 19 octobre 2000, celui-ci liait déjà trente et un États, dont tous les États de l'Union Européenne, sauf le Luxembourg et notre pays. Le Luxembourg a ratifié ce Protocole le 2 octobre 2000 et celui-ci entrera en vigueur pour le Luxembourg le 31 décembre 2000, ce qui fait de la Belgique le dernier État de l'Union Européenne à ne pas encore avoir ratifié ledit Protocole.

Il compte 12 articles.

2. OBJET DU PROTOCOLE

3. Le Protocole est le résultat d'une réflexion approfondie, engagée par des responsables nationaux de l'application de la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale de 1959 et menée au sein du Conseil de l'Europe.

4. Son Titre Premier (articles 1 et 2) a pour objet de modifier le champ d'application de la Convention de 1959 en étendant l'entraide judiciaire aux infractions fiscales.

Les Titres II (article 3) et III (article 4) complètent les dispositions de la Convention. Ils prévoient la mise sur pied d'une entraide judiciaire concernant l'exécution des peines et mesures analogues et la communication de renseignements relatifs au casier judiciaire.

De bepalingen opgenomen in Hoofdstuk IV (artikelen 5 tot 12) zijn de slotbepalingen van het Protocol en behandelen de gebruikelijke materie: regels betreffende de inwerkingtreding, voorbehouden en verklaringen, opzegging van het Protocol, etc...

5. In het kader van de Raad van Europa is bij de tekst van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken een toelichtend verslag opgesteld(1).

3. BESPREKING VAN DE INHOUD VAN HET PROTOCOL

3.1. Hoofdstuk I - Fiscale delicten (artikelen 1 en 2)

6. Artikel 1 van het Aanvullend Protocol wijzigt artikel 2.a van het Europees Verdrag van 1959 aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken en schrapt de mogelijkheid van de Verdragsluitende Staten om rechtshulp te weigeren indien het verzoek betrekking heeft op strafbare feiten die door de aangezochte partij als een fiscaal misdrijf worden beschouwd. Voortaan moet de aangezochte Partij gevolg geven aan een dergelijk verzoek.

Deze bepaling is de belangrijkste bepaling van het Protocol want, dank zij een wezenlijke verbetering van de rechtshulp ter zake, biedt zij de mogelijkheid om de strijd tegen fiscale fraude tussen Verdragsluitende Partijen te optimaliseren. Bovendien dringt de Raad van de Europese Unie (Ecofin) aan op de bekrachtiging van het Protocol, in het bijzonder omdat artikel 1 ervan een aanvullende maatregel is bij de instelling op het einde van de jaren 80 van het daadwerkelijke vrije verkeer van kapitaal. De liberalisering van het kapitaal moet gepaard gaan met een efficiënt toezicht, teneinde te voorkomen dat fraudeurs gebruik ervan maken voor laakbare doeleinden.

Artikel 2.b van het Verdrag van 1959 is evenwel niet gewijzigd. Bijgevolg kan de aangezochte Partij weigeren in te gaan op een verzoek om rechtshulp betreffende een fiscaal delict wegens de in deze paragraaf opgesomde redenen, namelijk indien de aangezochte Partij van mening is dat uitvoering van het verzoek zou kunnen leiden tot een aantasting van de soevereiniteit, de veiligheid, de openbare orde of andere wezenlijke belangen van haar land.

In het voorbehoud van België bij artikel 2 van het Verdrag van 1959, dat op het Protocol toepasselijk is krachtens artikel 8.1. ervan, is gesteld dat België kan beslissen geen gevolg te geven aan een verzoek om rechtshulp:

(1) Toelichtend Verslag betreffende het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken (Straatsburg, 17 maart 1978). Straatsburg, Uitgaven van de Raad van Europa, 1978, blz. 18.

Les dispositions reprises au Titre IV (articles 5 à 12) forment l'ensemble des clauses finales du Protocole. Elles abordent les matières habituellement traitées sous cette rubrique: règles d'entrée en vigueur, réserves et déclarations, dénonciation du Protocole, etc.

5. Le texte du Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale a fait l'objet d'un rapport explicatif au sein du Conseil de l'Europe(1).

3. COMMENTAIRES SUR LE CONTENU DU PROTOCOLE

3.1. Titre I - Infractions fiscales (articles 1 et 2)

6. L'article 1 du Protocole additionnel modifie l'article 2.a de la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale de 1959. Il supprime la possibilité laissée aux États Parties à la Convention de refuser une demande d'entraide judiciaire lorsqu'elle porte sur des infractions considérées par la Partie requise comme des infractions fiscales. Dorénavant, la Partie requise sera tenue de donner suite à une telle demande.

Il s'agit de la disposition principale du Protocole puisqu'elle permet d'optimiser la lutte contre la fraude fiscale entre les États parties, grâce à une amélioration substantielle de la coopération judiciaire en la matière. En outre, la ratification du Protocole est préconisée par le Conseil de l'Union européenne (Ecofin), essentiellement parce que son article 1er constitue une mesure complémentaire à l'instauration de la libre circulation effective des capitaux, mise en œuvre à la fin des années 80. En effet, la libéralisation des capitaux doit être accompagnée de mesures de contrôle efficaces pour ne pas être utilisée par les fraudeurs à des fins répréhensibles.

Toutefois, l'article 2.b de la Convention de 1959 n'est pas modifié. La Partie requise pourra donc encore opposer un refus à la demande d'entraide portant sur une infraction fiscale pour les motifs énoncés à ce paragraphe, c'est-à-dire dans les cas où la Partie requise estime que l'exécution de la demande est de nature à porter atteinte à la souveraineté, à la sécurité, à l'ordre public ou à d'autres intérêts essentiels de son pays.

Enfin, la réserve formulée par la Belgique à l'article 2 de la Convention de 1959, applicable au Protocole additionnel en vertu de son article 8.1, indique que la Belgique peut refuser de donner suite à une demande d'entraide judiciaire:

(1) Rapport explicatif sur le Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale (Strasbourg, 17 mars 1978). Strasbourg, Editions du Conseil de l'Europe, 1978, pp. 18.

« a. indien er ernstige redenen bestaan om te geloven dat dit verzoek betrekking heeft op een onderzoek ingesteld om de verdachte te vervolgen, te straffen of anderszins te treffen om reden van zijn politieke of zijn godsdienstige overtuigingen, van zijn nationaliteit, zijn ras of de bevolkingsgroep waartoe hij behoort;

b. in de mate waarin dit verzoek betrekking heeft op een vervolging of een procedure die onverenigbaar zijn met het beginsel « *non bis in idem* »;

c. in de mate waarin dit verzoek betrekking heeft op een onderzoek betreffende feiten waarvoor de verdachte in België wordt vervolgd. »

7. In artikel 50, eerste paragraaf, van de in 1990 tot stand gekomen Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen is bepaald dat de Overeenkomstsluitende Staten elkaar wederzijdse rechtshulp verlenen betreffende de accijnzen, de belastingen over de toegevoegde waarde en de douane. In de paragrafen 2 tot 5 van voornoemd artikel worden de voorwaarden en de beperkingen inzake de toepassing ervan vastgesteld. Krachtens paragraaf 4 kunnen de Overeenkomstsluitende Partijen inzonderheid rechtshulp weigeren als het vermoedelijke verminderde of ontdoken bedrag een lagere waarde vertegenwoordigt dan 25 000 ECU, of de vermoedelijke waarde van de op onregelmatige wijze in- of uitgevoerde goederen minder bedraagt dan 100 000 ECU.

Het Aanvullend Protocol is dus dwingender van aard dan die Overeenkomst, zodat de inwerkingtreding ervan de wederzijdse rechtshulp in fiscale aangelegenheden tussen de Staten die Partij zijn bij het Akkoord van Schengen zal versterken.

8. Krachtens artikel 2 van het Aanvullend Protocol is, wanneer in de wetgeving van een Verdragsluitende Partij de uitvoering van ambtelijke opdrachten strekkende tot huiszoeking of inbeslagneming afhankelijk is gesteld van een dubbele strafbaarstelling, aan deze voorwaarden voldaan indien het feit strafbaar is volgens de wetgeving van de verzoekende Partij en overeenkomt met een strafbaar feit van dezelfde aard volgens de wetgeving van de aangezochte Partij (artikel 2.1 van het Aanvullend Protocol). Het gebruik van de uitdrukking « strafbaar feit van dezelfde aard » is gegrond op het grote verschil tussen de nationale fiscale wetgeving in de diverse Verdragsluitende Staten en strekt ertoe op fiscaal vlak een maximale praktische toepassing van het Protocol mogelijk te maken.

Er is bovendien ook bepaald dat het verzoek niet mag worden afgewezen omdat naar de wetgeving van de aangezochte Staat niet dezelfde soort retributies of belastingen wordt geheven, of die wetgeving niet dezelfde soort regeling op het gebied van retributies, belastingen, douane en deviezen bevat als de wetgeving van de verzoekende Partij.

« a. s'il y a des raisons sérieuses de croire qu'elle se rapporte à une enquête instituée en vue de poursuivre, de punir ou de toucher d'une autre manière le prévenu en raison de ses convictions politiques ou religieuses, sa nationalité, sa race ou le groupe de population auquel il appartient;

b. dans la mesure où elle se rapporte à une poursuite ou à une procédure incompatible avec le principe *non bis in idem*;

c. dans la mesure où elle se rapporte à une enquête sur des faits pour lesquels le prévenu est poursuivi en Belgique. »

7. Il faut remarquer que la Convention d'application de l'Accord de Schengen, faite en 1990, établit déjà entre les États parties une règle d'entraide judiciaire en matière d'accises, de taxe à la valeur ajoutée et de douanes à l'article 50 paragraphe premier. Les paragraphes 2 à 5 de cet article en délimitent les conditions et les limites d'application. Le paragraphe 4 permet notamment aux États parties de refuser une demande d'entraide judiciaire lorsqu'elle porte sur une fraude dont la valeur n'excède pas 25 000 ECU ou lorsque la valeur présumée des marchandises importées ou exportées sans autorisation représente une somme n'excédant pas 100 000 ECU.

Le Protocole additionnel est donc plus contraignant que cette Convention. Par conséquent, son entrée en vigueur renforcera l'entraide judiciaire en matière fiscale entre les États parties à la Convention Schengen.

8. En vertu de l'article 2 du Protocole additionnel, si la législation d'un État Partie conditionne l'exécution d'une commission rogatoire aux fins de perquisition ou de saisie d'objets à l'existence d'une double incrimination, cette condition est réputée remplie dès lors que l'infraction est punissable selon la loi de la Partie requérante et qu'elle correspond à une infraction de même nature selon la loi de la Partie requise (article 2.1 du Protocole additionnel). C'est la grande diversité des législations fiscales nationales des États Parties qui motive l'usage de l'expression « infraction de même nature », afin d'étendre au maximum l'application pratique du Protocole en matière fiscale.

En outre, il est prévu que l'entraide judiciaire ne pourra être refusée au motif que la législation de la partie requise n'impose pas le même type de taxes ou d'impôts, ou ne contient pas le même type de réglementation en matière de taxes et impôts, de douane et de change que la législation de la Partie requérante.

In de verklaring van België bij artikel 5 van het Verdrag van 1959, die op het Protocol van toepassing is krachtens artikel 8.1. ervan, is gesteld dat ambtelijke opdrachten strekkende tot huiszoeking of inbeslagname slechts zullen worden uitgevoerd «voor zover zij betrekking hebben op feiten die krachtens het Europees uitleveringsverdrag kunnen aanleiding geven tot uitlevering en op voorwaarde dat de Belgische rechter in de uitvoering heeft toegestemd conform de nationale wetgeving». België heeft het Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, tot stand gekomen op 17 maart 1978 bekrachtigd. Dit Protocol wijzigt artikel 5 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering zodat delicten betreffende retributies, belastingen, douane en deviezen deel uitmaken van de strafbare feiten die ressorteren onder het toepassingsgebied van het Europees Verdrag betreffende uitlevering. De Belgische verklaring doet dus geen afbreuk aan de volkomen toepassing van dit Aanvullend Protocol.

9. Artikel 1 en artikel 2 zijn conform de wet van 1874 op de uitlevering.

3.2. Hoofdstuk II - Wederzijdse hulp betreffende de tenuitvoerlegging van de straffen en de analoge maatregelen (artikel 3)

10. Naar luid van artikel 1.2. van het Europees Verdrag van 1959 was de tenuitvoerlegging van beslissingen tot vrijheidsbeneming of van veroordelingen uitdrukkelijk uit het toepassingsgebied ervan uitgesloten. Artikel 3 van het Aanvullend Protocol breidt de wederzijdse rechtshulp uit tot de betekening van stukken betreffende de tenuitvoerlegging van een straf, de inning van een boete of de betaling van proceskosten (artikel 3.a.) en tot maatregelen betreffende het opschorten van een te wijzen vonnis, of van de tenuitvoerlegging daarvan, de voorwaardelijke invrijheidstelling, het uitstel van het begin van de tenuitvoerlegging van een straf of de onderbreking van de tenuitvoerlegging daarvan (artikel 3.b.).

Artikel 3.a. is buitengewoon belangrijk wanneer de betekening van een veroordeling, voor maatregelen betreffende de tenuitvoerlegging ervan, moet worden toegezonden aan een persoon die zich in het buitenland bevindt.

Het is belangrijk te onderstrepen dat het Aanvullend Protocol enkel van toepassing is op rechterlijke procedures, zoals trouwens het Verdrag van 1959. Bijgevolg is het onontbeerlijk te refereren aan de verklaring van België betreffende artikel 24 van het Verdrag van 1959, die op het Aanvullend Protocol van toepassing is krachtens artikel 8.1. ervan. In voornoemde verklaring wordt het begrip «rechterlijke autoriteiten» omschreven als «de leden van de rechterlijke macht die tot taak hebben recht te spreken, de onderzoeksrechters en de leden van het Openbaar Ministerie».

La déclaration de la Belgique relative à l'article 5 de la Convention de 1959, applicable au Protocole additionnel en vertu de son article 8.1, précise que les commissions rogatoires aux fins de perquisition ou de saisie ne seront exécutées que si «elles se rapportent à des faits qui, en vertu de la Convention européenne d'extradition, peuvent donner lieu à extradition et à condition que le juge belge en ait accordé l'exécution conformément à sa loi nationale». Or, la Belgique a ratifié le Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait le 17 mars 1978. Ce Protocole modifie l'article 5 de la Convention européenne d'extradition afin d'incorporer les infractions en matière de taxes et impôts, de douane et de change à l'ensemble des infractions qui entrent dans le champ d'application de la Convention européenne d'extradition. La déclaration belge ne fait donc plus obstacle à la pleine application du présent Protocole additionnel.

9. Ces deux dispositions, l'article 1er et l'article 2, sont conformes à la loi sur l'extradition de 1874.

3.2. Titre II - Entraide concernant l'exécution des peines et les mesures analogues (article 3)

10. L'article 1.2 de la Convention européenne de 1959 excluait expressément de son champ d'application l'exécution des décisions d'arrestation et de condamnation. L'article 3 du Protocole additionnel étend l'entraide judiciaire, d'une part, à la notification des actes visant à l'exécution d'une peine, le recouvrement d'une amende ou le paiement des frais de procédure (article 3.a), et, d'autre part, aux mesures relatives au sursis au prononcé d'une peine ou à son exécution, à la libération conditionnelle, au renvoi du début d'exécution de la peine ou à l'interruption de son exécution (article 3.b).

L'article 3.a se révélera particulièrement important dans les cas où la notification d'une condamnation doit être adressée, avant toute mesure d'exécution, à une personne se trouvant à l'étranger.

Il est important de souligner que le Protocole additionnel ne s'applique qu'aux procédures judiciaires, comme la Convention de 1959. Il est donc indispensable de se reporter à la déclaration faite par la Belgique dans le cadre de l'article 24 de la Convention de 1959, également applicable au Protocole additionnel en vertu de son article 8.1. Cette déclaration définit la notion d'«autorité judiciaire» comme étant «les membres du pouvoir judiciaire chargés de dire le droit, les juges d'instruction et les membres du Ministère public».

11. Deze bepaling onderstelt geen aanpassing van het Belgisch recht, want zij bestaat reeds in ons rechtsstelsel via artikel 49, paragrafen e en f, van de Uitvoeringsovereenkomst van het Verdrag van Schengen, waarvan de inhoud vergelijkbaar is.

3.3. Hoofdstuk III - Mededeling van inlichtingen uit het strafregister (artikel 4)

12. Artikel 22 van het Europees Verdrag van 1959 betref de automatische mededeling aan een Verdragsluitende Partij van een mededeling inzake strafvonnissen en van de nadien met betrekking tot die vonnissen genomen maatregelen die betrekking hebben op een onderdaan van die Partij.

Artikel 4 van het Aanvullend Protocol voegt een tweede paragraaf toe aan artikel 22 van het Europees Verdrag van 1959 en bepaalt dat de betrokken Partij, op haar verzoek en in bijzondere gevallen, afschriften kan krijgen van de desbetreffende vonnissen en maatregelen, alsmede van iedere andere daarop betrekking hebbende inlichting. Het eerste doel van deze bepaling is uit te maken of dergelijke vonnissen en andere maatregelen geen interne maatregelen in de verzoevende Staat verantwoord, bij voorbeeld de intrekking van het rijbewijs die uitdrukkelijk is vermeld in het toelichtend verslag bij het Aanvullend Protocol. De zinsnede «iedere andere daarop betrekking hebbende inlichting» strekt ertoe de aanvullende inlichtingen te beperken die krachtens deze nieuwe bepaling kunnen worden medegedeeld: het moet gaan om inlichtingen over de inhoud, de betekening of de aard van het vonnis of van de in overweging genomen maatregel.

In het voorbehoud van België bij artikel 22 van het Verdrag van 1959, dat op het Aanvullend Protocol van toepassing is krachtens artikel 8.1. ervan, is onderstreept dat ons land de nadien met betrekking tot strafvonnissen genomen maatregelen slechts zal mededelen «in de mate waarin de organisatie van het strafregister zulks mogelijk maakt».

13. Artikel 4 onderstelt geen aanpassing van het nationale recht.

3.4. Hoofdstuk IV - Slotbepalingen (artikelen 5 tot 12)

3.4.1. Ondertekening, goedkeuring, aanvaarding, bekrachtiging, toetreding - Inwerkingtreding (artikelen 5 tot 7)

14. Wat België betreft, treedt het Aanvullend Protocol in werking 90 dagen na de datum van de nederlegging van de akte van bekrachtiging bij de Secretaris-generaal van de Raad van Europa (artikel 5.3).

11. Cette disposition ne nécessite aucune adaptation du droit belge. Elle était déjà présente dans notre ordre juridique par le biais des paragraphes e et f de l'article 49 de la Convention d'application de l'Accord de Schengen, au contenu comparable.

3.3. Titre III - Communication de renseignements relatifs au casier judiciaire (article 4)

12. L'article 22 de la Convention européenne de 1959 organisait la communication automatique à un État Partie d'un avis relatif aux condamnations pénales et aux mesures postérieures qui concernent un ressortissant de cet État.

L'article 4 du Protocole additionnel ajoute un second paragraphe à l'article 22 de la Convention européenne de 1959. Il prévoit qu'à la demande de la Partie intéressée, et dans des cas particuliers, elle pourra obtenir une copie des sentences ou des mesures postérieures considérées, ainsi que tout autre renseignement s'y référant. Le but premier de cette disposition vise à déterminer si de telles sentences et autres mesures ne justifient pas des mesures sur le plan interne de l'État requérant, telle la suspension du permis de conduire, expressément envisagée dans le rapport explicatif du Protocole additionnel. Toutefois, l'expression «tout autre renseignement s'y référant» vise à limiter les informations complémentaires susceptibles d'être communiquées en application de cette nouvelle disposition: il doit s'agir d'indications relatives au contenu, à la signification ou à la nature de la condamnation ou de la mesure considérée.

Cependant, la réserve formulée par la Belgique à l'article 22 de la Convention de 1959, applicable au Protocole additionnel en vertu de son article 8.1, précise que notre pays n'effectuera les communications relatives aux mesures postérieures aux sentences pénales que «dans la mesure où l'organisation du casier judiciaire le permet».

13. L'article 4 n'implique aucune adaptation du droit interne.

3.4. Titre IV - Clauses finales (articles 5 à 12)

3.4.1. Signature, approbation, acceptation, ratification, adhésion - Entrée en vigueur - (articles 5 à 7)

14. En ce qui concerne la Belgique, le Protocole additionnel entrera en vigueur 90 jours après le dépôt de son instrument de ratification auprès du Secrétaire général du Conseil de l'Europe (article 5.3).

3.4.2. Voorbehouden en verklaringen (artikel 8) - Overeenstemming met andere verdragen (artikel 9)

15. Artikel 8 van het Aanvullend Protocol heeft betrekking op de voorbehouden en verklaringen.

Krachtens dat artikel zijn de voorbehouden en verklaringen van een Verdragsluitende Partij bij het Europees Verdrag van 1959 eveneens van toepassing op het Aanvullend Protocol, tenzij het tegendeel wordt verklaard.

Bij de bekrachtiging van het Verdrag van 1959 heeft België tal van voorbehouden gemaakt en verklaringen afgelegd. Bij de ondertekening van het Aanvullend Protocol heeft ons land niet de wens geuit deze voorbehouden en verklaringen in te trekken in het kader van de toepassing van het Aanvullend Protocol.

Derhalve is reeds aandacht geschonken aan het voorbehoud bij de artikelen 2 en 22 bij het Europees Verdrag van 1959 en aan de verklaringen betreffende de artikelen 5 en 24 van hetzelfde Verdrag, die gevolgen hebben voor de toekomstige toepassing van het Aanvullend Protocol.

16. De voorbehouden gemaakt bij artikel 26 van het Europees Verdrag van 1959 moeten hier ook onder de aandacht worden gebracht. Dit artikel heeft betrekking op de verhouding tussen het Europees Verdrag van 1959 en bilaterale en andere multilaterale overeenkomsten inzake wederzijdse rechtshulp in strafzaken.

België, Nederland en Luxemburg hebben bij artikel 26, eerste en derde lid, een voorbehoud gemaakt dat inzake hun relaties met elkaar deze leden niet worden toegepast. België, Nederland en Luxemburg hebben bij artikel 26 in zijn geheel nog een voorbehoud gemaakt waardoor de mogelijkheid behouden blijft af te wijken van de bepalingen in dit artikel voor wat betreft hun betrekkingen met de andere lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap — de huidige Europese Unie.

Een en ander geldt hoofdzakelijk voor twee Verdragen waardoor ons land thans is gebonden: het Benelux-verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken van 27 juni 1962, zoals gewijzigd bij het Aanvullend Protocol van 11 mei 1974 en de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de Regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen van 19 juni 1990.

Het toepassingsgebied van het Benelux-verdrag van 1962 is even uitgebreid als dat van het Verdrag van 1959, zoals gewijzigd door het Aanvullend Proto-

3.4.2. Réserves et déclarations (article 8) - Conformité avec d'autres conventions (article 9)

15. L'article 8 du Protocole additionnel organise le régime des réserves et des déclarations.

Il prévoit que les réserves et déclarations formulées par un État Partie à la Convention européenne de 1959 s'appliquent également au Protocole additionnel, sauf intention contraire expresse.

La Belgique a émis plusieurs réserves et déclarations lors de la ratification de la Convention de 1959. Quand elle a signé le Protocole additionnel, elle n'a pas exprimé le souhait de retirer ces réserves et déclarations dans le cadre de l'application du Protocole additionnel.

C'est pour cette raison qu'ont déjà été examinées les réserves relatives aux articles 2 et 22 de la Convention européenne de 1959 et les déclarations relatives aux articles 5 et 24 de cette même Convention. En effet, celles-ci ont un impact sur l'application future du Protocole additionnel.

16. Les réserves émises par la Belgique relativement à l'article 26 de la Convention européenne de 1959 doivent aussi être mentionnées ici. Cet article porte sur la relation entre la Convention européenne de 1959 et les conventions bilatérales et les autres conventions multilatérales d'entraide judiciaire en matière pénale.

La Belgique, les Pays-Bas et le Luxembourg ont émis une réserve relative à l'article 26, premier et troisième alinéas, qui stipule que ces alinéas ne sont pas applicables en ce qui concerne leurs relations mutuelles. La Belgique, les Pays-Bas et le Luxembourg ont formulé une réserve à l'article 26 dans sa totalité en vertu de laquelle il est permis de déroger aux dispositions dans cet article en ce qui concerne leurs rapports avec les autres membres de la Communauté Economique Européenne, c'est-à-dire de l'actuelle Union européenne.

C'est le cas principalement de deux Traités liant actuellement la Belgique: le Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale du 27 juin 1962, tel que modifié par le Protocole additionnel du 11 mai 1974, et, d'autre part, la Convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 entre les gouvernements des États de l'Union économique Benelux, de la République fédérale d'Allemagne et de la République française, relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes du 19 juin 1990.

Le Traité Benelux de 1962 a un champ d'application aussi étendu que la Convention de 1959, telle que modifiée par le Protocole additionnel

col (artikel 22 van het Benelux-verdrag), maar de bepalingen inzake de uitvoering van ambtelijke opdrachten (artikelen 23 tot 29), de mededeling van processtukken en rechterlijke beslissingen (artikel 30), de mededeling van gerechtelijke inlichtingen (artikelen 36 en 43) verschillen aanzienlijk van het stelsel ingevoerd door het Europees Verdrag van 1959, zoals gewijzigd door het Aanvullend Protocol. Het voorbehoud gemaakt bij artikel 26 van het Europees Verdrag van 1959 impliceert dat de artikelen 22 tot en met 43 van het Benelux-verdrag van 1962 van toepassing blijven tussen België, Nederland en Luxemburg.

In artikel 48 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de Regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen van 19 juni 1990, de eerste bepaling van hoofdstuk II betreffende wederzijdse rechtshulp in strafzaken, is uitdrukkelijk onderstreept dat het is opgevat ter aanvulling van het Europees Verdrag van 1959. Artikel 49 van voornoemde Overeenkomst van Schengen van 1990 voorziet namelijk in wederzijdse rechtshulp ten behoeve van de betekening van gerechtelijke mededelingen inzake de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, de inning van een geldboete of de betaling van proceskosten, alsmede ten behoeve van de opschorting van de uitspraak of de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, de voorwaardelijke invrijheidstelling, het uitstel van de tenuitvoerlegging of de schorsing van de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel. Krachtens artikel 50 wordt wederzijdse rechtshulp uitgebreid tot overtredingen van wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften betreffende de accijnzen, de belasting over de toegevoegde waarde en de douane. Artikel 51 betreft de voorwaarden voor inwilligbaarheid van ambtelijke opdrachten strekkende tot huiszoeking en inbeslagneming. Na de bekrachtiging van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken van 17 maart 1978 blijft het geheel van deze bepalingen van toepassing tussen de Staten waar de Overeenkomst van Schengen van 1990 in werking is getreden, namelijk op 6 juli 2000 de Lid-Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, de Franse Republiek, Spanje, Portugal, Italië, Griekenland en Oostenrijk. De bepalingen uit het Aanvullend Protocol die de samenwerking inzake rechtshulp versterken en die verder gaan dan deze Schengen bepalingen hebben evenwel voorrang.

17. In artikel 9 van het Aanvullend Protocol is gesteld dat de bepalingen ervan geen belemmering vormen voor de meer uitgewerkte voorschriften vervat in de bilaterale of multilaterale overeenkomsten

(article 22 du Traité Benelux), mais les dispositions relatives à l'exécution de commissions rogatoires (articles 23 à 29), à la remise d'actes de procédure et de décisions judiciaires (article 30) et à la communication d'informations judiciaires (articles 36 et 43) divergent en de nombreux points du système instauré par la Convention européenne de 1959, telle que modifiée par le Protocole additionnel. La réserve émise à l'article 26 de la Convention européenne de 1959 implique que les articles 22 à 43 du Traité Benelux de 1962 restent d'application entre la Belgique, les Pays-Bas et le Luxembourg.

Quant à la Convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 entre les gouvernements des États de l'Union économique Benelux, de la République fédérale d'Allemagne et de la République française, relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes du 19 juin 1990, son article 48 ouvre le chapitre 2 consacré à l'entraide judiciaire en matière pénale en précisant explicitement qu'il vise à compléter la Convention européenne de 1959. En effet, l'article 49 de la Convention de Schengen de 1990 susmentionné établit notamment une entraide judiciaire pour la notification de communications judiciaires relatives à l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, à perception d'une amende ou au paiement de frais de procédure et pour des mesures relatives à la suspension du prononcé ou au sursis à l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, à la mise en liberté conditionnelle, à l'ajournement de l'exécution ou à l'interruption de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté. L'article 50 étend l'entraide judiciaire aux infractions aux dispositions légales et réglementaires en matière d'accises, de taxe à la valeur ajoutée et de douanes. L'article 51 définit les conditions de recevabilité des commissions rogatoires aux fins de perquisition et de saisie. L'ensemble de ces dispositions restera d'application entre les États pour lesquels la Convention de Schengen de 1990 est applicable, soit au 6 juillet 2000 les pays Membres de l'Union économique Benelux, la République d'Allemagne, la République française, l'Espagne, le Portugal, l'Italie, la Grèce et l'Autriche, après la ratification du Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale du 17 mars 1978. Les dispositions du Protocole additionnel qui renforcent l'entraide judiciaire et qui sont plus larges que les dispositions de la Convention de Schengen s'appliquent cependant en priorité.

17. L'article 9 du Protocole additionnel souligne que ses dispositions ne font pas obstacle aux règles plus détaillées contenues dans un accord bilatéral ou multilatéral d'entraide judiciaire en matière pénale

betreffende wederzijdse rechtshulp in strafzaken gesloten tussen de Staten die Partij zijn bij het Aanvullend Protocol.

3.4.3. Allerlei (artikelen 10 tot 12)

18. De laatste artikelen van het Aanvullend Protocol bevatten de gewone bepalingen inzake de minnelijke schikking van geschillen (artikel 10), de opzegging (artikel 11) en de kennisgeving (artikel 12). Vornoemde bepalingen komen overeen met het model goedgekeurd door het Ministercomité van de Raad van Europa.

19. Krachtens artikel 10 is de Europese Commissie voor Strafrechtelijke Vraagstukken belast met de follow-up van de uitvoering van dit Aanvullend Protocol.

*
* *

Dit zijn, Dames en Heren, de beschouwingen die dit ontwerp van wet oproept.

De minister van Buitenlandse Zaken,

Louis MICHEL.

De minister van Justitie,

Marc VERWILGHEN.

conclu entre des Parties contractantes au Protocole additionnel.

3.4.3. Divers (articles 10 à 12)

18. Ces derniers articles du Protocole additionnel contiennent des règles usuelles en matière de règlement pacifique des différends (article 10), de dénonciation (article 11) et de notification (article 12). Ils correspondent au modèle adopté en la matière par le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe.

19. En vertu de l'article 10, le Comité européen pour les problèmes criminels du Conseil de l'Europe est chargé de suivre l'exécution du Protocole additionnel.

*
* *

Telles étaient, Mesdames et Messieurs, les considérations qu'appelait le présent projet de loi d'assentiment.

Le ministre des Affaires étrangères,

Louis MICHEL.

Le ministre de la Justice,

Marc VERWILGHEN.

WETSONTWERP

ALBERT II,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze minister van Buitenlandse Zaken en van Onze minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

Onze minister van Buitenlandse Zaken en Onze minister van Justitie zijn gelast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam aan de Wetgevende Kamers voor te leggen en bij de Senaat in te dienen:

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Artikel 2

Het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, gedaan te Straatsburg op 17 maart 1978, zal volkomen gevolg hebben.

Gegeven te Nice, 10 augustus 2001.

ALBERT

Van Koningswege:

De minister van Buitenlandse Zaken,

Louis MICHEL.

De minister van Justitie,

Marc VERWILGHEN.

PROJET DE LOI

ALBERT II,

Roi des Belges,

À tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur la proposition de Notre ministre des Affaires étrangères et de Notre ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Notre ministre des Affaires étrangères et Notre ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives et de déposer au Sénat, le projet de loi dont la teneur suit:

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Article 2

Le Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, fait à Strasbourg le 17 mars 1978, sortira son plein et entier effet.

Donné à Nice, le 10 août 2001.

ALBERT

Par le Roi:

Le ministre des Affaires étrangères,

Louis MICHEL.

Le ministre de la Justice,

Marc VERWILGHEN.

AANVULLEND PROTOCOL**Bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken***(Vertaling)*

De Lid-Staten van de Raad van Europa die dit Protocol hebben ondertekend,

Verlangende de toepassing van het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, opengesteld voor ondertekening te Straatsburg op 20 april 1959 (hierna te noemen «het Verdrag») te vergemakkelijken op het gebied van fiscale delicten;

Overwegende dat het eveneens wenselijk is bedoeld Verdrag ook in bepaalde andere opzichten aan te vullen,

Zijn als volgt overeengekomen :

HOOFDSTUK I**Artikel 1**

Het recht bedoeld in artikel 2, letter a, van het Verdrag om rechtshulp te weigeren, wordt door de Verdragsluitende Partijen niet uitgeoefend louter omdat het verzoek betrekking heeft op een strafbaar feit dat door de aangezochte Partij als een fiscaal delict wordt beschouwd.

Artikel 2

1. Indien de Verdragsluitende Partij zich het recht heeft voorbehouden de uitvoering van ambtelijke opdrachten strekkende tot huiszoeking of inbeslagneming afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat het delict dat tot de ambtelijke opdrachten aanleiding geeft, zowel volgens de wetgeving van de verzoekende Partij als volgens die van de aangezochte Partij een strafbaar feit is, dan is, wat de fiscale delicten betreft, aan deze voorwaarde voldaan indien het feit strafbaar is volgens de wetgeving van de verzoekende Partij en overeenkomt met een strafbaar feit van dezelfde aard volgens de wetgeving van de aangezochte Partij.

2. Het verzoek mag niet worden afgewezen op grond van het feit dat naar de wetgeving van de aangezochte Partij niet dezelfde soort heffingen of belastingen worden opgelegd of die wetgeving niet dezelfde soort regeling op het gebied van heffingen, belastingen, douane en deviezen bevat als de wetgeving van de verzoekende Partij.

HOOFDSTUK II**Artikel 3**

Het Verdrag is eveneens van toepassing op :

a) de betrekking van stukken betreffende de tenuitvoerlegging van een straf, de inning van een boete of betaling van proceskosten;

b) maatregelen betreffende het opschorten van een te wijzen vonnis, of van een tenuitvoerlegging daarvan, de voorwaardelijke invrijheidstelling, het uitstel van het begin van de tenuitvoerlegging van een straf of de onderbreking van de tenuitvoerlegging daarvan.

PROTOCOLE ADDITIONNEL**À la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale**

Les États membres du Conseil de l'Europe, signataires du présent Protocole,

Désireux de faciliter l'application en matière d'infractions fiscales de la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale ouverte à la signature à Strasbourg le 20 avril 1959 (ci-après dénommée «la Convention»);

Considérant également qu'il est opportun de compléter ladite Convention à certains autres égards,

Sont convenus de ce qui suit :

TITRE I**Article 1er**

Les Parties contractantes n'exerceront pas le droit prévu à l'article 2.a de la Convention de refuser l'entraide judiciaire pour le seul motif que la demande se rapporte à une infraction que la Partie requise considère comme une infraction fiscale.

Article 2

1. Dans le cas où une Partie contractante s'est réservé la faculté de soumettre l'exécution des commissions rogatoires aux fins de perquisition ou de saisie d'objets à la condition que l'infraction motivant la commission rogatoire soit punissable selon la loi de la Partie requérante et de la Partie requise, cette condition sera remplie en ce qui concerne les infractions fiscales si l'infraction est punissable selon la loi de la Partie requérante et correspond à une infraction de même nature selon la loi de la Partie requise.

2. La demande ne pourra être rejetée pour le motif que la législation de la Partie requise n'impose pas le même type de taxes ou impôts, ou ne contient pas le même type de réglementation en matière de taxes et impôts, de douane et de change que la législation de la Partie requérante.

TITRE II**Article 3**

La Convention s'appliquera également :

a) à la notification des actes visant l'exécution d'une peine, le recouvrement d'une amende ou le paiement des frais de procédure;

b) aux mesures relatives au sursis au prononcé d'une peine ou à son exécution, à la libération conditionnelle, au renvoi du début d'exécution de la peine ou à l'interruption de son exécution.

HOOFDSTUK III

Artikel 4

Artikel 22 van het Verdrag wordt aangevuld met de volgende tekst, waarbij de oorspronkelijke tekst van artikel 22 van het Verdrag het eerste lid wordt en de onderstaande bepaling het tweede lid:

«2. Bovendien zendt iedere Verdragsluitende Partij die bovenbedoelde mededelingen heeft gedaan, aan de betrokken Partij, op haar verzoek en in bijzondere gevallen, afschriften van de desbetreffende vonnissen en maatregelen, alsmede iedere andere daarop betrekking hebbende inlichting, ten einde haar in staat te stellen na te gaan of in verband hiermee interne maatregelen moeten worden genomen. Deze uitwisseling van stukken geschiedt tussen de betrokken Ministeries van Justitie.»

HOOFDSTUK IV

Artikel 5

1. Dit Protocol staat open voor ondertekening door de Lid-Staten van de Raad van Europa die het Verdrag hebben ondertekend. Het dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

2. Het Protocol treedt in werking 90 dagen na de datum van nederlegging van de derde akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

3. Ten aanzien van iedere ondertekenende Staat die het daarna bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, treedt het in werking 90 dagen na de datum van nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

4. Een Lid-Staat van de Raad van Europa kan dit Protocol niet bekrachtigen, aanvaarden of goedkeuren zonder tegelijkertijd of eerder het Verdrag te hebben bekrachtigd.

Artikel 6

1. Iedere Staat die tot het Verdrag is toetreden kan tot dit Protocol toetreden nadat dit in werking is getreden.

2. De toetreding geschiedt door nederlegging bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa van een akte van toetreding, die van kracht wordt 90 dagen na de datum van nederlegging.

Artikel 7

1. Iedere Staat kan bij ondertekening of bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding het grondgebied of de grondgebieden aanwijzen waarop dit Protocol van toepassing zal zijn.

2. Iedere Staat kan bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, of op ieder tijdstip daarna, door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring, de toepassing van dit Protocol uitbreiden tot ieder ander in de verklaring aangewezen grondgebied voor de internationale betrekkingen waarvan hij verantwoordelijk is, of waarvoor hij bevoegd is verbintenissen aan te gaan.

3. Iedere verklaring afgelegd krachtens het voorgaande lid kan, wat betreft ieder in die verklaring aangewezen grondgebied, worden ingetrokken door middel van een aan de Secretaris-

TITRE III

Article 4

L'article 22 de la Convention est complété par le texte suivant, l'article 22 original de la Convention constituant le paragraphe 1 et les dispositions ci-après le paragraphe 2:

«2 En outre, toute Partie contractante qui a donné les avis précités communiquera à la Partie intéressée, sur sa demande, dans des cas particuliers, copie des sentences et mesures dont il s'agit, ainsi que tout autre renseignement s'y référant, pour lui permettre d'examiner si elles requièrent des mesures sur le plan interne. Cette communication se fera entre les Ministères de la Justice intéressés.»

TITRE IV

Article 5

1. Le présent Protocole est ouvert à la signature des États membres du Conseil de l'Europe qui ont signé la Convention. Il sera soumis à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. Le Protocole entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt du troisième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

3. Il entrera en vigueur à l'égard de tout État signataire qui le ratifiera, l'acceptera ou l'approuvera ultérieurement 90 jours après la date du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

4. Un État membre du Conseil de l'Europe ne peut ratifier, accepter ou approuver le présent Protocole sans avoir simultanément ou antérieurement ratifié la Convention.

Article 6

1. Tout État qui a adhéré à la Convention peut adhérer au présent Protocole après l'entrée en vigueur de celui-ci.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt, près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, d'un instrument d'adhésion qui prendra effet 90 jours après la date de son dépôt.

Article 7

1. Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires auxquels s'appliquera le présent Protocole.

2. Tout État peut, au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ou à tout autre moment par la suite, étendre l'application du présent Protocole, par déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, à tout autre territoire désigné dans la déclaration et dont il assure les relations internationales ou pour lequel il est habilité à stipuler.

3. Toute déclaration faite en vertu du paragraphe précédent pourra être retirée, en ce qui concerne tout territoire désigné dans cette déclaration, par notification adressée au Secrétaire Général

Generaal van de Raad van Europa gerichte kennisgeving. De intrekking wordt van kracht zes maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving door de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

Artikel 8

1. De voorbehouden door een Verdragsluitende Partij gemaakt ten aanzien van een bepaling van het Verdrag, zijn eveneens van toepassing op dit Protocol, tenzij die Partij bij de ondertekening of bij de nederlegging van haar akte zijn bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding het tegendeel verklaart. Dit geldt ook voor de verklaringen gedaan krachtens artikel 24 van het Verdrag.

2. Iedere Staat kan bij de ondertekening, of bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, verklaren dat hij zich het recht voorbehoudt:

a) Hoofdstuk I niet te aanvaarden, of dit slechts te aanvaarden voor zover het zekere in artikel 1 bedoelde strafbare feiten of categorieën strafbare feiten betreft, of rogatoire commissies strekkende tot huiszoeking of inbeslagneming niet uit te voeren bij fiscale delicten;

b) Hoofdstuk II niet te aanvaarden;

c) Hoofdstuk III niet te aanvaarden.

3. Iedere Verdragsluitende Partij kan een voorbehoud dat zij heeft gemaakt krachtens het voorgaande lid, intrekken door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring die van kracht wordt op de datum van ontvangst daarvan.

4. Een Verdragsluitende Partij die op dit Protocol een voorbehoud heeft toegepast dat is gemaakt ten aanzien van een bepaling van het Verdrag of die een voorbehoud heeft gemaakt ten aanzien van een bepaling van dit Protocol, kan de toepassing van deze bepaling door een andere Verdragsluitende Partij niet verlangen; zij kan echter indien haar voorbehoud gedeeltelijk of voorwaardelijk is de toepassing van die bepaling verlangen voor zover zij haar zelf heeft aanvaard.

5. Op de bepalingen van dit Protocol is geen ander voorbehoud toegestaan.

Artikel 9

De bepalingen van dit Protocol vormen geen belemmering voor de meer uitgewerkte voorschriften vervat in de bilaterale of multilaterale overeenkomsten die zijn of worden gesloten tussen de Verdragsluitende Partijen bij toepassing van artikel 26, derde lid, van het Verslag.

Artikel 10

De Europese Commissie voor Strafrechtelijke Vraagstukken van de Raad van Europa wordt op de hoogte gehouden van de toepassing van dit Protocol en vergemakkelijkt voor zover nodig een minnelijke schikking van elke moeilijkheid die ten gevolge van de toepassing van dit Protocol mocht ontstaan.

Artikel 11

1. Iedere Verdragsluitende Partij kan dit Protocol, wat haar betreft, opzeggen door middel van een kennisgeving gericht aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

du Conseil de l'Europe. Le retrait prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

Article 8

1. Les réserves formulées par une Partie contractante concernant une disposition de la Convention s'appliqueront également au présent Protocole, à moins que cette Partie n'exprime l'intention contraire au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion. Il en sera de même pour les déclarations faites en vertu de l'article 24 de la Convention.

2. Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il se réserve le droit:

a) de ne pas accepter le Titre I, ou de l'accepter seulement en ce qui concerne certaines infractions ou catégories d'infractions visées par l'article 1, ou de ne pas exécuter les commissions rogatoires aux fins de perquisition ou de saisie d'objets en matière d'infractions fiscales;

b) de ne pas accepter le Titre II;

c) de ne pas accepter le Titre III.

3. Toute Partie contractante qui a formulé une réserve en vertu du paragraphe précédent peut la retirer au moyen d'une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe et qui prendra effet à la date de sa réception.

4. Une Partie contractante qui a appliqué au présent Protocole une réserve formulée au sujet d'une disposition de la Convention ou qui a formulé une réserve au sujet d'une disposition du présent Protocole ne peut prétendre à l'application de cette disposition par une autre Partie contractante; toutefois elle peut, si la réserve est partielle ou conditionnelle, prétendre à l'application de cette disposition dans la mesure où elle l'a acceptée.

5. Aucune autre réserve n'est admise aux dispositions du présent Protocole.

Article 9

Les dispositions du présent Protocole ne font pas obstacle aux règles plus détaillées contenues dans les accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre des Parties contractantes en application de l'article 26, paragraphe 3, de la Convention.

Article 10

Le Comité européen pour les problèmes criminels du Conseil de l'Europe suivra l'exécution du présent Protocole et facilitera autant que de besoin le règlement amiable de toute difficulté à laquelle l'exécution du Protocole donnerait lieu.

Article 11

1. Toute Partie contractante pourra, en ce qui la concerne, dénoncer le présent Protocole en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. De opzegging wordt van kracht zes maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving door de Secretaris-Generaal.

3. Opzegging van het Verdrag heeft automatisch de opzegging van dit Protocol ten gevolge.

Artikel 12

De Secretaris-Generaal van de Raad van Europa geeft alle Lid-Staten van de Raad en iedere Staat die tot het Verdrag is toegetreden, kennis van:

- a) iedere ondertekening van dit Protocol;
- b) de nederlegging van iedere akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding;
- c) iedere datum van inwerkingtreding van dit Protocol overeenkomstig artikelen 5 en 6 van het Protocol;
- d) iedere verklaring ontvangen krachtens de bepalingen van het tweede en derde lid van artikel 7;
- e) iedere verklaring ontvangen krachtens de bepalingen van het eerste lid van artikel 8;
- f) ieder voorbehoud gemaakt krachtens de bepalingen van het tweede lid van artikel 8;
- g) de intrekking van ieder voorbehoud vericht krachtens die bepalingen van het derde lid van artikel 8;
- h) iedere kennisgeving ontvangen krachtens de bepalingen van artikel 11 en de datum waarop de opzegging van kracht wordt.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Straatsburg, op 17 maart 1978, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van de Raad van Europa. De Secretaris-Generaal van de Raad van Europa doet een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift toekomen aan alle Staten die het Protocol hebben ondertekend en daartoe zijn toegetreden.

2. La dénonciation prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

3. La dénonciation de la Convention entraîne automatiquement la dénonciation du présent Protocole.

Article 12

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux États membres du Conseil et à tout État ayant adhéré à la Convention:

- a) toute signature du présent Protocole;
- b) le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion;
- c) toute date d'entrée en vigueur du présent Protocole conformément à ses articles 5 et 6;
- d) toute déclaration reçue en application des dispositions des paragraphes 2 et 3 de l'article 7;
- e) toute déclaration reçue en application des dispositions du paragraphe 1 de l'article 8;
- f) toute réserve formulée en application des dispositions du paragraphe 2 de l'article 8;
- g) le retrait de toute réserve effectué en application des dispositions du paragraphe 3 de l'article 8;
- h) toute notification reçue en application des dispositions de l'article 11 et la date à laquelle la dénonciation prendra effet.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

FAIT à Strasbourg, le 17 mars 1978, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des États signataires et adhérents.

**VOORONTWERP VAN WET VOORGELEGD
AAN HET ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE**

—————
Voorontwerp van wethoudende instemming met het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, gedaan te Straatsburg op 17 maart 1978.

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2

Het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, gedaan te Straatsburg op 17 maart 1978, zal volkomen gevolg hebben.

**AVANT-PROJET DE LOI SOUMIS
À L'AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT**

—————
Avant-projet de loi portant assentiment au Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, fait à Strasbourg le 17 mars 1978.

Article 1er

La Présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

Le Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, fait à Strasbourg le 17 mars 1978, sortira son plein et entier effet.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE**ADVIES 31.362/2/V**

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede vakantiekamer, op 6 maart 2001 door de vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem binnen een termijn van ten hoogste een maand van advies te dienen over een voorontwerp van wet «houdende instemming met het aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken, gedaan te Straatsburg op 17 maart 1978», heeft op 19 juli 2001 het volgende advies gegeven:

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit:

De heer Y. KREINS, staatsraad, voorzitter;

De heren P. LIENARDY en P. VANDERNOOT, staatsraden;

De heren F. DELPÉRÉE en J. KIRKPATRICK, assessoren van de afdeling wetgeving;

Mevrouw B. VIGNERON, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. REGNIER, eerste auditeur-afdelingshoofd. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door mevrouw V. FRANK, adjunct-referendaris.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer P. LIENARDY.

De griffier,

B. VIGNERON.

De voorzitter,

Y. KREINS.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT**AVIS 31.362/2/V**

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, deuxième chambre des vacations, saisi par le vice-premier ministre et ministre des Affaires étrangères, le 6 mars 2001, d'une demande d'avis, dans un délai ne dépassant pas un mois, sur un avant-projet de loi «portant assentiment au Protocole additionnel à la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, fait à Strasbourg le 18 mars 1978», a donné le 19 juillet 2001 l'avis suivant:

Le projet n'appelle aucune observation.

La chambre était composée de:

M. Y. KREINS, conseiller d'État, président;

MM. P. LIENARDY et P. VANDERNOOT, conseillers d'État;

MM. F. DELPÉRÉE et J. KIRKPATRICK, assesseurs de la section de législation;

Mme B. VIGNERON, greffier.

Le rapport a été présenté par M. J. REGNIER, premier auditeur chef de section. La note du Bureau de coordination a été rédigée et exposée par Mme V. FRANK, référendaire adjoint.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. P. LIENARDY.

Le greffier,

B. VIGNERON.

Le président,

Y. KREINS.